

[Preben Møller Hansen]

mende var det overordentlig vigtigt at gøre rede for, hvorfor de var indgået i samarbejde med borgerskabet om, hvordan man skulle smide arbejderne penge i grams til kapitalen, uden at arbejderne fik nogen som helst form for indflydelse på disse investeringer. For Socialistisk Folkeparti var det afgørende at gøre rede for, at de ikke kunne forstå, at Socialdemokratiet havde indtaget den holdning.

Vi fik under denne diskussion at vide, at der er en studiekreds, hvor SF og Socialdemokratiet sidder og diskuterer forskellige problemer vedrørende de forhold, der eksisterer, og vedrørende den lovgivning, der ønskes etableret her i landet for at sikre, at samfundssystemet stadig væk kan eksistere.

Det bar tydeligt præg af, at der var tale om en studiekreds. På den ene side var der studiekredsdelegerede, som var uvidende, og på den anden side var der studiekredsledere, som var helt på det rene med, hvordan man bar sig ad med at kringle en sådan sag. SF var de nye kursister, der ikke forstod, hvordan deres kammerater manipulerede med dem.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg repræsenterer et parti, der i de sidste halvandet år alle steder, hvor det har været muligt, også i denne folketingsal, har forsøgt at gøre SF opmærksom på, at de bliver taget ved næsen og kørt rundt i manegen af de drevne professionelle politiske repræsentanter. De er dygtige, ingen skal være i tvivl om det, den ros skal de have.

Det, der står tilbage, er den naivitet, SF har udvist i denne sag. Men naiviteten afslører også, at man har et standpunkt, til man tager et nyt. Vi havde en diskussion i går, som var værd at få forstand af. I denne diskussion, der drejede sig om krigsriskotillæg for søfolk, der sejlede i krigsområder, gjorde SF's repræsentant sig til talsmand for, at man skulle være principfast: Når man gik ind for, at der ikke må sejle skibe i det nævnte krigsområde, kunne man ikke i den anden sag gå med til, at de skulle forhøje krigsriskotillægget. Det er da et standpunkt, man kan have, men det er ikke et standpunkt, der præger SF i bred almindelighed.

I betænkningen til dette lovforslag står der til sidst i Socialistisk Folkepartis mindretalsudtalelse:

»Uanset at SF ønsker langt mere vidtgående ændringer, indstiller SF alligevel lovforslaget til vedtagelse uændret. Det skyldes, at de af

flertallet stillede ændringsforslag klart er udtryk for forringelser. Derfor foretrækker SF i den foreliggende situation lovforslaget vedtaget, som det blev fremsat af Socialdemokratiet den 3. november 1987.«

Hvor er principperne? Hvor er det, man står fast? Hvor er det, man har en holdning? Man har jo ingen holdning. Man sejler ude på det oprørte hav uden ror. Man dasker bare rundt fra det ene standpunkt til det andet. Det er faktisk det, der er kendetegnende hele vejen rundt omkring det her lovforslag.

Vi i Fælles Kurs lægger ikke skjul på, at vi har en anden opfattelse. Det, vi er vidne til i den her sag, er, at man i dette Folketing i 1963 med virkning fra 1964 vedtog, at man skulle tilægge sig en hel del af lønarbejdernes penge i den såkaldte ATP-fond. Her er der for nærværende 58 mia. kr., og med virkning fra 1. januar 1988 skal bidraget øges, så at der kommer en tilvækst på 10 mia. kr. om året. Det er lønarbejdernes penge og kun deres penge.

Lønmodtagernes Dyrtidsfond blev vedtaget som en konsekvens af et socialdemokratisk lovforslag, hvor man fratog arbejderne deres overenskomstsikrede dyrtidsordning, med det resultat, at der blev skabt en fond med 27 mia. kr. i.

Tilsammen er der på det nærmeste 75 mia. kr. i disse to fonde. Disse penge ønsker man nu at man uden blusel skal overgive til kapitalen og til deres forvaltningsinteresser, uden at vi får nogen indflydelse overhovedet på disse penge. Jeg kunne godt tænke mig at vide, om der er én eneste aktiespekulant i dette land, der kunne drømme om at investere et milliardbeløb af den størrelse uden at få indflydelse på, hvordan man forvalter disse enorme pengemængder. Men det er åbenbart Socialdemokratiets opfattelse, at man skal stikke sugerøret ned i lønarbejdernes penge og give dem til kapitalen.

Jeg spurgte sidst, da vi diskuterede her, helt konkret, om man vil være venlig at redegøre over for Folketinget og dermed hele det danske folk for, hvor mange millioner kroner man har investeret i danske firmaer, der er gået konkurs. Vi er interesserede i at vide, hvor mange af vores penge man har kastet i grams i firmaer, som er gået konkurs. Vi ved, at i C & G Banken var der investeret 10 mio. kr., og de penge er tabt.

Vi mener, at de mennesker, der sidder og forvalter disse milliardfondes beholdninger, har